

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Název práce: Jazyková politika v Itálii vůči menšinám: aktuální situace na Sardinii

Diplomantka: Markéta Rozkovecová

Pracoviště: Ústav romanistiky FF JU v Českých Budějovicích

Vedoucí práce: dott. Fabio Ripamonti, Ph.D.

Rozsah: 51 stran vč. bibliografie a vlastních příloh

Předkládaná bakalářská práce si klade za cíl charakterizovat menšinové jazyky užívané na území Sardinie a zmapovat současnou jazykovou politiku Itálie (resp. Regionu Sardinie) uplatňovanou při ochraně těchto menšinových jazyků.

První kapitola práce souhrnně prezentuje dva hlavní minoritní jazyky Sardinie, a sice sardinštinu a Algherskou katalánštinu, a dále dvě italo-románské variety užívané na ostrově, konkrétně tabarchinštinu (ligurský dialekt) a regionální italštinu. Druhá kapitola pak velmi stručně prezentuje sassareštinu a gallureštinu, považované buďto za samostatné (italo-románské) dialekty, nebo za dialekty sardštiny. Přehled je funkční, informativní a vychází z relevantních aktuálních pramenů. Jistou námitku lze vznést ke strukturaci a hierarchizaci informací, resp. jednotlivých jazykových útvarů a variet. Chápu-li věc správně, pak dva jazyky v zásadě koexistují na (téměř) celém území ostrova – a sice sardština (se svými varietami, zejm. *logudorese* a *campidanese*) a regionální italština. Naproti tomu další jazykové útvary (algherská katalánština, tabarchinština, gallureština a sassareština) jsou užívány na velmi omezeném území a liší se i původem – algherská katalánština je jazykem ibero-románským, tabarchinština italo-románským (s kořeny v Ligurii) a poslední dvě variety mají nejbližší k sardštině. Tento globální přehled není z textu přímo patrný, ale lze z něj rekonstruovat.

Kapitola třetí a čtvrtá tvoří jádro práce, vychází jednak ze zákonů na ochranu regionálních jazyků (kap. 3), jednak z relevantních kapitol dokumentu *Piano di politica linguistica regionale 2020-2024* a týkají se v zásadě ochrany sardštiny a jejích variet. Poslední pátá kapitola je věnována postavení algherské katalánštiny a tabarchinštiny. Postoj vlády k menšinovým jazykům je přehledně shrnut v rovině administrativní podpory jazykových kanceláří, podpory v oblasti školství, tvorby jazykového standardu, tvorby jazykových certifikací a různých aspektů sardského umění. I pro tuto část platí, že autorka zpracovala funkční a informativní přehled, prokládaný příklady z odborné literatury, které ilustrují i jazykové rozdíly mezi jednotlivými jazyky či varietami.

Práce je jako celek zpracována kvalitně, jen místy narážím na nejasné pasáže, např. skupiny katalánských dialektů, kde se samohlásky „mění při vyslovení“ na samohlásky jiné (s. 14), nebo problematika údajné fonetické interference mezi výrazy jako *sabbia* vs. *arena* (s. 20). Nerozumím ani výrazu *brutta voglia*, který má ve standardní italštině dle autorky znamenat „negativní pocit“ – dostupné slovníky a korpusy ho uvádějí pouze ve specifickém regionálním významu „nevolnost“.

Po formální stránce je práce kvalitně zpracována a odpovídá požadavkům.

Závěr:

Předkládanou bakalářskou práci doporučuji k obhajobě a hodnotím jako **výbornou**.

.....
prof. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

V Českých Budějovicích, dne 26. května 2022